

היא באה אלינו בשעת ערב מאוחרת. קטנה שברירית וחזקה. לא יפה במיוחד, כך נראתה לי אז, לימים מצאתי בה גם קוים של יופי. היא לא באה לבדה, נתלוותה לה פיליפינית גדולה ומבוגרת ממנה כך הן באות לבחור להן משפחה ומשפחה זה לא רק החולה, וזה הן שבוחרות ולא רק אנחנו. כמה שלא יהיה קשה מצבן הן יבחרו בקור רוח ובשיקול דעת כי הבחירה הזו היא בנפשן. הראשונה שבאה לעבוד אצלנו ג'ובי סיפרה לי שבחרה בנו כי האלטרנטיבה היתה "משפחת מדרגות" כך כינתה משפחות חרדיות שלהן הרבה ילדים בהפרש גילים קטן. באותו שיקול דעת טעון אינפורמציה הן בוחרות להן ארץ. פעם סיפרה לי ג'ובי איך בחרה בישראל. היא ערכה השוואה בין הארצות המועמדות על פי פרמטרים כגון: פתיחות ויחס לאחר, אבל גם רמת חיים, תנאים סוציאליים ואקלים. היא הראתה לי את ההשוואה וליבי רחב. האמנם איננו כל כך גרועים כמו שאנו נראים בעיני עצמנו? (זה היה לפני שהתחלנו לצוד אותן ברחובות ככלבים שוטים). השתיים נכנסו לביתנו ריאיינו אותנו ואנחנו אותן. אנחנו נבחרנו אף על פי שמיד ראו שהעבודה כאן לא תהיה גן של שושנים. למה בחרה בנו? כי מעבידה, שהיה חברי לעבודה, המליץ עלינו והיא חשבה שאנשים זה העיקר, אני מקווה שצדקה. אכן לא היה קל אצלנו. רבקה היתה כבר מונחת כאבן שאין לה הופכין, והיה צריך להפוך חולה שמשקלה 90 ק"ג על ידי מטפלת שמשקלה 45 ק"ג, פעמים אחדות ביום. להפוך זה היה רק קצה הקרחון. היה לנו בבית בית חולים שלם שכלל זריקות, קטטרים, אינפוזיות, הכנת אוכל מיוחד ומה לא. פעם בהיותנו בבית חולים הדסה במחלקה הפנימית רמזה לי אנג'ליטה להכנס למחסן האמצעים הרפואיים שם ואמרה בחיור: "שלנו גדול ומגוון משלהם". את המחסן שלנו היה צריך לנהל וזה כלל יותר מ-15 מיני תרופות ועוד כעשרים עזרים וחומרים (חיתולים, מזרקים, מים מזוקקים ומה לא). לתרופות היה צריך להשיג מרשמים מרופאים לא אחד אלא אחדים. את החומרים היה צריך לקנות או לקבל בשבילם מקופת חולים אישורים, בקיצור היה צריך לנהל ולחדש את המלאי ועל כך אני הייתי אחראי. אפילו אמא שלי לא היתה מאמינה שאגיע לדרגת מנהל בית מרחקת ואעשה כמו ידי זריקות או אכניס תרופות לוריד. לכל קריאה של החולה היה צריך לבוא אליה ולעשות משהו והיו עשרות קריאות במשך כל היממה והעיקר כל דבר היה צריך להיעשות בדיוק לפי הפרוטוקול. בדיוק בזמן, בדיוק בכמות ובדיוק לפי ההוראות וכל טעות עלולה להוביל לאסון. עשינו זאת במשך יותר משנתיים אנג'ליטה ואני. מילא אנג'ליטה, זה היה מקצועה אבל אני? מי היה מאמין? חילקנו בינינו את היממה (אנג'ליטה כבר גרה איתנו) ולמדתי לישון בין הקריאות. ניסיתי להוסיף פיליפינית, אבל היא ברחה אחרי שבועיים, קשתה עליה העבודה. ובכל זאת לא הכול היה רע לאנג'ליטה, שילמנו לה היטב, לא היו לה ילדים והיא חסכה את רוב הכסף ובנתה בית על מגרש שהיה בבעלותה שם מעבר לים באחד מאיי הים הדרומי.

בתור מי שכספו, יותר נכון מה שהיה כספו, הושקע בפיליפינים ביקשתי וקיבלתי תמונה מן הבית שבנתה. הבית הכמעט גמור אשר כבר עבר בהצלחה שיטפון גדול. היא בנתה אותו על עמודים גבוהים עשויים מצינורות ברזל וכיסתה בגג מפח משובח וכבר הוריה היו גרים בו. במושגים שלנו הבית שלה שווה הרבה יותר מהדירה שלנו.

לאנג'ליטה היה כושר ניהול יוצא דופן, היא ניהלה את עבודת הטיפול ברבקה, את הקניות ואת עבודת הבית. גם בעיני חבריה הפיליפינים היא נחשבה אדם שכדאי להתייעץ עימו. יום אחד רבקה אמרה שהיא רוצה לפטרה. שאלתי למה? וענתה: "אינני רוצה להיות העבודה של מישהו" אמרתי: "בשבילה את העבודה שלה". לא הסכמתי לפטרה, אבל רבקה לא ויתרה ובהזדמנות ראשונה העליבה אותה. אנג'ליטה שהיתה מאצ'ו לא קטן זרקה לי את המפתחות בבכי. אחר כך הסבירה לי שכאשר יש לה התקף זעם היא מאבדת את העשתונות. באותו הזמן כבר ידעתי איך להשיג פיליפינית אחרת ומיד, אבל ידעתי גם שאם תלך עכשיו, כל חלומותיה ירדו לטמיון ואני ידעתי אותם כל חלום וחלום. חלום על בית שכבר התגשם ברובו, חלום על החתונה שעליו עוד נדבר והכי הכי הכי, החלום על קנדה. חיבקתי אותה וביקשתי שתישן על זה לילה ונדבר מחר. הסכימה ולמחרת זה עבר. זה הצד של אנג'ליטה אבל איך זה נראה מצד רבקה? לבן אדם אשר מגיל 8 ניהל בעצמו את חייו ועכשיו נעשה תלוי בכל דבר גדול או קטן, באדם אחר (לאכול, לחרבן ואפילו להתגרד) זה מצב משפיל. ההשפלה אינה תלויה במטפל גם לא במטופל, היא תוצאה של המצב, אבל המטפל הוא הבן אדם הקרוב ביותר אליו עכשיו ולכן הקצף יוצא עליו.

והחלום: כשהיינו צעירים בצנחנים הסתובב בין החברה סיפור על קנדה. סיפרו שבקנדה דרושים צנחנים כדי לכבות שריפות יער. הסיפור הזה התאים לנו ככפפה ליד, ואנחנו הגיבורים חלמנו עליו במדבר ובהרים. מסתבר שגם אצל הפיליפינים מסתובב סיפור על קנדה והם מספרים שאם אתה מגיע לקנדה כעובד זר בכדי לעסוק בטיפול, אזי אחרי שנים אחדות אתה מקבל אזרחות ונהיה כאחד הקנדים שכולם גבוהים בלונדינים ועשירים. אצל הפיליפינים חלום זה עניין רציני ופיטר החבר של אנג'ליטה לקח את כל חסכוניותו מעבודה של חמש שנים כאן (יותר מ- 5000 דולר) והשקיע בחלום שם. אבל מה, כמו שמסתובבים חלומות מסתובבים גם רמאים, רמאים הניזונים מחלומות. פיטר שילם 5000 דולר, אבל כשהגיע הזמן לנסוע לשם התברר שויזה לעבודה בקנדה אין. החלום היה כל כך חזק שעל אף עצותיה השקולות של אנג'ליטה הוא נסע לשם בלי ויזה ובלי ויזה הוא לא יכול להביא אותה אליו. וכך החלום שלה נכזב.

כשרבקה מתה נסענו לבית החולים אני ואנג'ליטה מביתי וגלילה מביתה. גלילה הגיעה קודם וזיהתה את הגופה. כאשר הגעתי אני והצגתי עצמי כבעלה של המנוחה הציעו לי לראותה

היססתי שניה, ואז הבטתי בעיני אנג'ליטה והיא בעיני ואמרה כן!! והיא אף פעם לא דיברה עברית קודם, כשראתה את רבקה פרצה בבכי תמרורים. בחדר ההלוויות דרשה להשאר בחדר עם בני המשפחה הקרובים וכשנגמרה "השבעה" ונותרנו לבדנו התחילה לספר לי כמה שרבקה אהבה אותה.

ידעתי שאם לא תמצא מהר עבודה תגורש מהארץ ולכן ביקשתי מחברים שיחפשו לה עבודה ואכן נמצאה עבודה אצל שגריר לשעבר הגר בבית יפה בשכונה מפוארת א רחוק מאיתנו. בינתיים באה עוד הצעה הפעם אצל קונסולית לשעבר חולה ששוכבת בבית אבות. היה צריך לבחור מבניהן ואנג'ליטה שיתפה אותי בשיקוליה. כנהוג במשפחתנו מימים ימימה ערכנו טבלא של בעד ונגד כל חלופה. לא אלאה אתכם בשיקולים מפני שעד שלא תהיו עובד זר בארץ זרה לא תבינו אותם. לבסוף נפל הפור על בית האבות שם תחיה בתנאים קשים יחסית, תעשה עבודה קשה יותר ותהיה מטרה לרכילות עוינת מצד העובדות המקומיות המתחרות בה. למה בחרה כך לא ידעתי. אחרי חודשיים אמרה לי בדמעות כנראה שאלוהים לא רוצה שתתחתן עם פיטר אחרת למה הפיל אותו בפח. ואחרי עוד חודשיים בישרה לי שיש לה חבר חדש וחלום חדש, נורווגיה. עד שרשויות ההגירה התחילו לצוד אותם כמו צבאים אנחנו היינו החלום. משהתחלנו בכך סר חיננו. מסתבר שגם לעניים יש כבוד וגם מי שלא נרדף אישית נעלב. מארץ מסבירת פנים הפכנו לארץ רודפת. אנג'ליטה חיפשה ארץ אחרת, אבל קודם כל כרתה ברית עם חברה החדש וזה דבר הברית: להתחתן פורמלית יתחתנו בפיליפינים כשתהיה לכך הזדמנות. בנתיים הם מהגרים ביחד ולא בנפרד. הם הגיעו לנורווגיה הסתדרו שם ולתקופה השנה טלפנו אלי בחג המולד וסיפרו שעברו לספרד. מי או מה יכול לעמוד בפני אנג'ליטה שיש לה חלום.